

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 332/2024-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Dášou Komkovou, Hlavná 273, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/65/2023 zo 14. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na ochranu spotrebiteľa podľa čl. 38 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5Cdo/65/2023 zo 14. decembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia, ktoré si ústavný súd zabezpečil sám prostredníctvom internetu, lebo sťažovateľ ho v rozpore s § 123 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nepripojil, vyplýva, že sťažovateľ inicioval na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) spor, v ktorom sa proti žalovanej obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. (ďalej len „žalovaná“) domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, primeraného finančného zadosťučinenia a zaplatenia nemajetkovej

ujmy. Okresný súd rozsudkom z 28. apríla 2022 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 955,65 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11. júna 2020 do zaplatenia (I. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol (II. výrok). Vo vzťahu k výroku I a II uložil žalovanej povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania v rozsahu 10 % (III. výrok). Ďalej rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 eur (IV. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu o primerané finančné zadost'učinenie zamietol (V. výrok), vo vzťahu k výroku IV a V rozhodol, že žalovaná je povinná nahradiť sťažovateľovi trovy konania v rozsahu 100 % (VI. výrok). Žalobu o náhradu škody zamietol (VII. výrok) a vo vzťahu k tomuto výroku rozhodol, že sťažovateľ je povinný nahradiť žalovanej trovy konania v rozsahu 100 % (VIII. výrok).

3. Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ a právny predchodca žalovanej uzatvorili zmluvu o pôžičke sumy 30 000 Sk, ktorá neobsahovala údaj o výške požadovaných úrokov, prípadne iných poplatkov. Aplikovaním príslušnej právny úpravy dospel k záveru, že veriteľovi vznikol nárok iba na vrátenie reálne čerpaných peňažných prostriedkov. Keďže zmluva neobsahovala ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, spotrebiteľský úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov, a žalovanej vznikol iba nárok na vrátenie úverových prostriedkov v celkovej výške 995,82 eur. Sťažovateľ zaplatil veriteľovi celkovo 1 951,47 eur, teda o sumu 955,65 eur viac, a na vrátenie tejto sumy okresný súd zaviazal žalovanú z titulu bezdôvodného obohatenia. Výšku primeraného finančného zadost'učinenia ustálil na sume 150 eur a žalobu v časti nároku na náhradu škody vo výške 371 eur zamietol pre nenaplnenie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody.

4. Krajský súd rozsudkom z 18. októbra 2022 potvrdil rozhodnutie okresného súdu s výnimkou výroku IV a časti výroku V, ktoré zmenil, čo sa týka sumy 328 eur, tak, že žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 378 eur, a vo výroku VIII tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Súčasne odmietol odvolanie sťažovateľa nasmerované proti výroku I a IV.

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, tvrdiac porušenie jeho práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], pretože odvolací súd mu neposkytol dostatočné odpovede na jeho námietky. Odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP], videl v tom, že odvolací súd nesprávne právne posúdil výšku priznaného finančného zadost'učinenia.

6. Najvyšší súd dospel k záveru o prípustnosti a dôvodnosti dovolania z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, pretože podľa jeho názoru v rozhodnutí odvolacieho súdu absentovalo stanovisko k odvolacej argumentácii sťažovateľa vzťahujúcej sa na platnosť zmluvy o pôžičke, k určeniu správnej výšky bezdôvodného obohatenia a na zamietnutie uplatnenej náhrady škody. Sťažovateľ nedostal logickú a dostatočnú odpoveď ani na namietanú neplatnosť postúpenia úverovej pohľadávky na žalovanú. Vo vzťahu k uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ nevymedzil právnu otázku týkajúcu sa priznaného finančného zadost'učinenia, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, a preto nemohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum, čo ho viedlo k odmietnutiu dovolania podľa § 447 písm. f)

CSP. Napokon v časti, v ktorej bol sťažovateľ so svojimi nárokmi úspešný (v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a v časti primeraného finančného zadost'učinenia), najvyšší súd dovolanie odmietol z dôvodu neprípustnosti [§ 447 písm. c) CSP], resp. ako podané neoprávnenou osobou [§ 447 písm. b) CSP], pretože v týchto častiach bol sťažovateľ úspešný.

7. Vo výsledku teda najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie nasmerované proti výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o uložení povinnosti zaplatiť sťažovateľovi sumu 955,65 eur s úrokom z omeškania, ako aj proti výroku, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu v časti primeraného finančného zadost'učinenia. Vo zvyšnej časti rozsudok krajského súdu zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za nepresvedčivé a nepreskúmateľné. Najvyšší súd podľa jeho názoru postupoval nesprávne, ak odmietol jeho dovolanie v časti nárokov, v ktorých bol úspešný, ako podané neoprávnenou osobou. Ide o rozhodnutie, v ktorom vidí odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) a ktoré sa vymyká ústavnému procesnoprávnemu rámcu a znamená porušenie jeho práv.

9. K odôvodneniu najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania v časti primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ uvádza, že konkretizoval právnu otázku tak, aby dovolací súd objasnil kritériá či úvahy, na základe akých sa dospeje k ustáleniu priznanej výšky finančného zadost'učinenia v spotrebiteľských sporoch. Najvyšší súd teda prehliadol, že podstatou sporu bolo právne posúdenie aspektov nesporného skutkového stavu, ktorý bol určený obsahom a okolnosťami uzavretia zmluvy o úvere. Záver najvyššieho súdu je tak výsledkom zjavne nesprávneho právneho posúdenia procesnej otázky prípustnosti dovolania. Sťažovateľ nepovažuje za dostatočne odrazujúce pre žalovanú a v neposlednom rade ani spravodlivé a presvedčivé priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v stanovenej sume.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka ústavnej neudržateľnosti uznesenia najvyššieho súdu v súvislosti s výrokom o odmietnutí časti dovolania z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou a v súvislosti s výrokom o odmietnutí dovolania, pokiaľ išlo o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, a to z dôvodu nedostatkov riadneho a presvedčivého odôvodnenia. Z obsahu ústavnej sťažnosti tak vyplýva, že sťažovateľ nenapáda napadnuté uznesenie ako celok, ale iba časť, v ktorej so svojím dovolaním na najvyššom súde neuspel.

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti

(§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v charte:

12. V prvom rade ústavný súd považuje za potrebné vyjadriť sa k aplikovateľnosti záruk obsiahnutých v charte v prejednávanej veci. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. *Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci*, rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016, C-205/2015, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499).

13. S prihliadnutím na argumentáciu obsiahnutú v ústavnej sťažnosti, berúc do úvahy predmet konania pred všeobecnými súdmi, ktorým je rozhodovanie o nárokoch z porušenia spotrebiteľských práv sťažovateľa na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ústavný súd konštatuje, že tieto okolnosti dostatočne odôvodňujú záver o tom, že v predmetnej veci (vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecným súdom) dochádza (aj) k aplikácii práva Európskej únie predovšetkým v oblasti ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd konštatuje, že v konkrétnych okolnostiach veci sa aplikujú ustanovenia charty.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa zaručených ústavou, listinou, dohovorom a chartou:

14. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd v kontexte namietanej neústavnosti rozhodnutia dovolacieho súdu zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018, IV. ÚS 362/2021), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 494/2020, IV. ÚS 120/2023).

15. Do právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu

sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Na podklade uvedených premís ústavný súd preskúmal ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vo vymedzenom rozsahu, pričom dospel k záveru o neopodstatnenosti argumentácie sťažovateľa napádajúcej vo svojej podstate nedostatok odôvodnenia súdneho rozhodnutia, ktorý podľa názoru sťažovateľa porušuje jeho právo na spravodlivý proces.

17. Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre vzťahujúcej sa na interpretáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru rovnako uviedol, že toto ustanovenie dohovoru zaväzuje súd uviesť dôvody svojho rozhodnutia, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže líšiť v závislosti od povahy rozhodnutia. S prihliadnutím na uvedené je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdoch, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, so zvyklosťami, s právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani proti Španielsku z 9.12. 1994, sťažnosť č. 18390/91, § 29).

18. Pre ústavnú akceptovateľnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia je nevyhnutné aj to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým všeobecný súd na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve tieto súdy majú poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán v konaní (m. m. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

19. Po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že z hľadiska jeho odôvodnenia spĺňa ústavnoprávne požiadavky, ktoré sú naň kladené. Najvyšší súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval dovolanie sťažovateľa v už špecifikovaných častiach za nedôvodné, ako aj dôvody, ktoré ho viedli k čiastočnému zrušeniu rozhodnutia krajského súdu. Odpovede najvyššieho súdu na námietky sťažovateľa umožňujú ústavnému súdu prijať záver, že odôvodneniu napadnutého uznesenia niet z ústavnoprávneho hľadiska čo vytknúť. Práve naopak, jednotlivé časti napadnutého dovolacieho rozhodnutia dostatočne reagujú na všetky podstatné tvrdenia a uplatnené dovolacie námietky sťažovateľa a nevykazujú znaky svojvôle či arbitrárnosti.

20. Ústavný súd nevyrušuje ani tá časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, vo vzťahu ku ktorej sťažovateľ vznáša svoju prvú námietku spočívajúcu v odmietnutí dovolania z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou. Ak bol sťažovateľ v tejto časti uplatneného nároku úspešný, dovolanie proti takému výroku rozsudku je z logiky veci, účelu dovolania, ale i za aplikácie príslušnej právnej úpravy vylúčené (§ 424 CSP), pretože niet práva, ktoré by bolo daným rozhodnutím dotknuté, a niet vady, ktorú by bolo potrebné naprávať. Takto potom nemožno považovať záver najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania z dôvodu jeho podania neoprávnenou osobou (inými slovami, procesne úspešnou stranou sporu) za nezákonný alebo nesprávny. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti bližšie neozrejmil, v čom konkrétne by mal spočívať zásah do jeho práv. Pokiaľ mal na mysli výšku

bezdôvodného obohatenia, s ktorou vyjadril nespokojnosť, v tomto smere je potrebné pripomenúť, že dovolací súd uplatnil svoju kasačnú právomoc a v časti, v ktorej bola osobitným výrokom zamietnutá žaloba sťažovateľa nad priznaný rozsah, zrušil rozhodnutie krajského súdu, pretože zdôvodnenie tohto výroku rozhodnutia nepovažoval za dostačujúce. Sťažovateľ úspešne uplatnil mimoriadny opravný prostriedok, a tak vznikol priestor na to, aby ochranu jeho potenciálne porušeným právam (v dosiaľ nepriznanom rozsahu) poskytol krajský súd v rámci opätovného rozhodovania o jeho odvolaní.

21. Sťažovateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Namietal výšku priznaného finančného zadosťučinenia a tvrdil, že všeobecné sudy neobjasnili kritériá či úvahy, na základe ktorých dospeli k ustáleniu priznanej výšky finančného zadosťučinenia. V nadväznosti na kritériá, ktoré má spĺňať dovolanie z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, najvyšší súd uzavrel, že sťažovateľ nevymedzil právnu otázku a absenciu uvedeného považoval za dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

22. V tomto ohľade sa ústavný súd stotožňuje so záverom dovolacieho súdu o nedostatkoch v riadnej formulácii dovolacieho dôvodu. Ústavný súd si je vedomý svojej judikatúry, v zmysle ktorej nie je žiaduce pristupovať k dovolaniu príliš formalisticky (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020), na druhej strane ale určité požiadavky na formuláciu dovolacích dôvodov musia byť splnené, inak by inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku stratil svoj zmysel, ktorým je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov a odstraňovanie zásadných väd konania, pre ktoré je nutné zasiahnuť do právoplatných rozhodnutí. Iba nesúhlas a kritika záverov všeobecných súdov bez relevantného zdôvodnenia nemôžu zakladať dôvodnosť revízie právoplatných rozhodnutí súdov nižších inštancií v rámci dovolacieho konania, ako aj konania o ústavnej sťažnosti (IV. ÚS 587/2020).

23. Nad rámec uvedeného sa však žiada dodať, že ústavný súd považoval za ústavne udržateľný záver najvyššieho súdu vyslovený v obdobnej veci, podľa ktorého je určenie sumy primeraného finančného zadosťučinenia vždy vecou posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach, pretože kritériá na určenie rozsahu primeraného finančného zadosťučinenia budú rozdielne v každej veci (I. ÚS 144/2024). Rozhodnutie o primeranosti zadosťučinenia je preto výlučne vecou úvahy všeobecného súdu, ktorý vychádza z konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/127/2017 z 30. januára 2019).

24. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil žiaden dôvod, pre ktorý by mohla vzniknúť pochybnosť o ústavnej konformite napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

25. Ústavný súd v závere dodáva, že v zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných

princípov. Len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi či s názormi konajúceho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe založiť opodstatnenosť ústavnej sťažnosti.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu